Ч. 282 Второк 16 (28) грудня 1897 Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш оплачені.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Позапарляментарне залагоджуванє справ державних. — Угорскі социялїсти против независимости Угорщини. — Різня на Креті. — Ситуация в Болгариї. — Дальша акция на далекім всходї).

В дотеперішній ситуациї політичній не змінило ся нїчого, отже як і доси так і тепер нема надії, щоби парлямент міг залагоджувати справи держави. Говорено, що по закритю сесиї спільних Делеґаций наступить зараз і закритє Ради державної. Доси однакож то ще не стало ся — можна здогадувати ся, що длятого, щоби ще можна з послами всїляких партий вести дальше переговори. Але і о тих переговорах не чувати нїчого. Вага робіт законодайних перенесла ся тепер до соймів краєвих. Сойми, що будуть радити вже тепер, ще перед новим роком, мають ухвалити все, що потреба для провізоричного побираня додатків краєвих. В инших соймах предложить правительство відповідний проект закона.

Що-до буджету державного на 1898 р., то спільні Делеґациї ухвалили лиш спільні потреби, тепер же розходить ся о їх покритє. Що до справи розділу квоти має Корона означити єго на цілий рік і то в такім відношеню як доси (70 до 30). Доносять отже з Відня, що цїсарске розпоряджене о розділї квоти спільних видатків і розпоряджене в справі провізориї угодової з Угорщиною будуть оголошені вже 31 грудня с. р. а розпоряджене що-до дальшого управильненя провізориї угодової має появити ся дня 1 січня.

Кошутови і мадярским независимим не повело ся. Они скликали були вчера збори, щоби на них задемонструвати против угоди з Австриєю, а в користь независимости Угорщини; тимчасом на зборах явило ся так богато социялїстів, що розбили збори. Около 2000 социялїстів впало громадно на збори і зробили таку бурду, що независимі не могли нїчого вдіяти. Коли независимі кричали: „Нехай жиє независима Угорщина!“ — заглушував їх крик социялїстів: „Нехай жиє социяльна демократия!“ „Нехай живуть закони для охорони робітників!“ Найбільший крик зробив ся, коли явив ся Кошут. Социялїсти кричали: Проч з тим визискувачем! Независимі видячи, що не дадуть собі ради з социялїстами, закрили збори, по чім всї серед великого крику розійшли ся. Полїция зовсїм не мішала ся.

Підчас коли західна Европа обходила величаве сьвято, котре ангел божий звістив словами: Мир людем на земли доброї волї — Всхід зовсїм не думав о мирі, хоч в Константинополи записано о мирі може й спору фіру паперів. Межи Грециєю а Туреччиною станув, що правда мир, але на Креті все по давному — християни і магометани ріжуть ся по давному, хоч стоять під доглядом Европи. Перед кількома днями вирізали магометани коло Арміро 14 хлопців християньских, що везли провіянт. З тої причини межи грецкими повстанцями настало велике роз'яренє і они лагодять ся до відплати. Адмірали европейских фльот завели всякі міри осторожности, щоби ворохобникам не дати розбити кордон. Лінію форпочтів всюди скріплено; над рухом торговельним в містах і межи містами а селами установлено строгий надзір.

З деяких ознак можна вносити, що в Болгариї заносить ся на зміну дотеперішної полїтики. Як звістно, в Болгариї від часу убитя Стамболова настала велика прихильність для Росиї. Та прихильність ослабає тепер що раз більше. Насамперед проявило ся було в самій армії невдоволенє з того, що Росия наставала конче на то, щоби болгарскі еміґранти вернули до Болгариї і вступили назад до болгарскої армії, але в тих ранґах, яких дослужили ся в Росиї. Справа ся і доси ще не порішена, а князь і єго правительство не знають що мають робити. Грецко-турецка війна і становище Росиї в нїй викликало також невдоволенє між Болгарами; они мали велику охоту рушити справу Македоньску і сподївали ся помочи Росиї. Тимчасом надія їх завела, бо Росия станула по стороні Туреччини. Але послїдні події в Македонії таки вже зовсїм мабуть позбавили Росию прихильности Болгар. Болгари завели були в Македонії сильну аґітацию та вислали туди зброю і муніцию. Турецкі власти викрили в послїдних часах в селї Винници в Македонії великий склад зброї і зараз завели воєнне право в цілім санджаку. Орґан македоньскої пропаґанди в Софії „Македоньский Глас“ виступає тепер остро не лиш против самої Туреччини, але й против Росиї, а навіть і прихильна доси Росиї праса доказує, що Туреччина робить все лиш за намовою Росиї в некористь Болгар. Князь старає ся зблизити ся

---

45)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

На далекім всходї зачинало вже свитати, коли Генрі спитав, чи ще далеко до тої сторони, де би они могли зважитись зайти до якого арендаря.

— Видите онтам того чоловіка? — спитав похатник. — То королївска стійка; на тих горбах стоїть двіста людий правильного войска.

— То ходїм до них, а всій небезпечности буде конець!

— Поволи, поволи! — сказав Бірч. — Ви лише що недавно були між трома сотками з них, а мимо того Вас зловлено. Видите он ту темну масу? То суть ті — — — ті ворохобники (бо так ми льояльні люди мусимо їх називати). Они чекають, щоби лиш розвиднїло ся, та щоби було видко, хто запанує на побоєвищи.

— Коли так, то прилучу ся до моїх братів і буду з ними дїлити судьбу, чи она буде добра, чи зла — сказав на то Генрі.

— Нї, нї — я обіцяв комусь, що заведу Вас в безпечне місце і не зломлю слова. А коли Ви не забули на то, що я для Вас зробив і на що виставляв ся, то ходїть зі мною до Гарлем.

Пустились отже до того міста і незадовго станули над берегами Ґудзона. Бірч вишукав якусь, очевидно сховану лодку і перевезли ся в нїй на другий бік.

Тут сказав Бірч, що они вже безпечні, бо королївске войско держить американьске в шаху і анґлийского занадто богато, як щоби Американцї важились єго зачепити.

Похатник був через цїлий час дуже спокійний і уважав на все дуже пильно, а Генрі ішов за ним як дитина, але за то був вже певний, що не потребує нїчого бояти ся.

Зробив ся білий день; сонце осьвітило цїлу околицю і ріку, на котрій Генрі і похатник побачили тепер воєнний корабель лиш на кілька миль від себе.

Бистре око похатника перше побачило судно і він показав єго Генрі'му, та сказав:

— То безпечне для Вас місце, капітане, американьска рука не така довга, щоби сягнула аж до того корабля. Єго вислано сюди, щоби він крив войско, забираюче фураж.

Постановлено відтак, щоби капітан покріпивши ся і відпочивши, пішов на корабель.

Коли они сїли їсти, перепудив їх далекий гук пушок. Зразу було чути лиш поодинокі вистріли і в довших відступах, відтак щораз частїйше, та й дались чути вистріли з мушкет.

— Добре Ви казали! — відозвав ся анґлїйский офіцир і схопив ся. — Межи нашим войском а ворохобниками прийшло до битви. Я би дав половину моєї платні за то, щоби лиш побачити атак!

— Гм — сказав на то єго товариш заїдаючи дальше. — Здалека то красно виглядає. Але менї тепер отся шинка лїпше до смаку як американьскі кулї.

— На таку малу силу, то за сильне стрілянє тай неправильне.

— То конектікетска мілїция. Она не зле стріляє а кулї єї лиш рідко минають цїли.

— Та бо то не поодинокі вистріли, але цїлї сальви! відозвав ся капітан не без обави. — Чуєте? Так пукають, як би хто бубнив.

— Ну, кождий робить свою роботу з цїлої души — відповів на то похатник. Не воюють на ослїп і не стріляють на вітер.

— Так говорите, як би Ви їм щастя бажали! — сказав на то Генрі розгнїваний.

— Я бажаю щастя лиш добрій справі, капітане Вартон, і гадав би, що Ви мене занадто добре знаєте, щоби зміркувати, до котрої партиї я належу.

— Звістно, що Ви льояльні, пане Бірч! — Сальв вже не чути.

Оба прислухували ся тепер неправильному стріляню, аж пушки знов загримїли.

— Взялись на баґнети — сказав похатник. — Правильне войско розпочало битву на баґнети і прогнало ворохобників.

— Бо у Англїйця, пане Бірч, баґнет то найлїпше оружиє.

— Ну, я гадаю, що нема чого одушевляти ся таким оружием, та й мілїция єсть моєї гадки, бо ледви чи половина з неї має то погане оружиє. Я би хотїв, капітане, щоби Ви були зі мною в таборі ворохобників і чули, що там говорять — гадав би хтось, що они люблять баґнет лїпше як яку печеню.

Оба втїкачі стояли на якійсь скалї і слу-

до віденьского двору, а зачувати вже, що і члени теперішного кабінету, звістні зі своеї прихильности для Росиї, мають виступити з него. Все вказуе на то, що в Болгариї заносить ся на зміну політики, менше прихильної для Росиї як доси.

На далекім Всходї, в Хінї заводить ся що раз ширша акция. Росия, як звістно взяла Порт Артур над заливом, з котрого найблизше до Пекіну, столиці Хіни. По другім боці того заливу, напроти Порту Артура, есть друге портове місто Веїгавеї, котре держать Японці і мають его доти держати, доки Хина не заплатить відшкодованя военного; чи потому уступлять ся звідтам — не знати. Анґлія хоче тепер заняти Чіфу, на захід від Веїгавеї (не в Кореї, як хибно було подано в послїдних депешах). Німеччина заняла місто Кіау-Чу на полудни від Чіфу, а Японці як тепер зачувати, хотять заняти хіньске місто Амої напроти Формози. Наколи би се послїдне стало ся, то в полудневій Хінї готова вибухнути ворохобня. Але бо й Італїя мае вислати свої фльоти на хіньскі води. Акция стае отже що раз ширша і вже зачувати, що мае бути скликана конференция для управильненя відносин держав европейских в Хінї.

Новинки.

Львів дня 27-го грудня 1897.

— **Є. Ем. Кардинал** Сильвестер Сембратович жертвував на коляду для убогих дїтий школи ім. Шашкевича 50 зр.

— **Новий дім СС. Служебниць** отворено в день Непорочного Зачатія М. Б. в Крилосї в палатї Є. Ем. Кардинала. Осїли там чотири служебницї. То вже другий дім Служебниць з трех фундованих Є. Ем. Кардиналом. Перший вже отворено передше в Упеві, а третий в Перегиньску буде отворений пізнїйше. Як заступник Кардинала прибув до Крилоса і впровадив Служебницї Впр. о. крил. Чапельский, службу Божу відправив провінциял Ч. С. В. В. др. Сарницкий, а проповідь до численно зібраного народу виголосив Василиянин о. Вас. Ломницкий, ординариятский комісар для СС. Служебниць.

— **Загальні збори** членів філїї тов. „Просьвіта" в Бродах відбули ся в четвер дня 23-го с. м. По богослуженю, відправленім оо. Гр. Яремою і Ник. Герасимовичем зібрали ся члени товариства в числї 26, в комнатах „Рускої Бесїди". Зборам проводив голова філїї, о. проф. Ярема, а списував наради ч. Ник. Рицар. Голова здав справу з всеї дотеперішної дїяльности філїяльного видїлу, а відпоручник головного видїлу товариства, п. Гр. Врецьона, довшою промовою загрів присущих до рухливійшої дїяльности на просьвітно-економічнім поли в Брідщинї, де ще майже нема читалень „Просьвіти"; потім о. Ник. Герасимович відчитав розвідку о полїпшеню рільного господарства в повітї. До нового видїлу філїї вибрані: о. Гр. Ярема, о. Анатоль Долиньский, о. Юлїян Мандичевский, проф. Петро Скобельский, о. Н. Герасимович, о. Юл. Дуткевич і ч. Лавр. Крижановский, а їх заступниками селяни чч. Данило Шеремета, Вишницкий і Ів. Ходоровский. Селяни дуже бажали помочи в основаню читалень „Просьвіти", то ж принято однодушно внесене о. Юл. Мандичевского, щоби філїяльний видїл висилав на села відповідних делеґатів з відчитами в цїли основуваня читалень „Просьвіти". В недалекій будучности отворять ся читальнї „Просьвіти" в Суховолї, Білявцях і в Берлинї. Щасть Боже!

— **Дирекция Товариства взаімного кредиту „Днїстер" стоварищеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові** подае до загальної відомости своїх членів, що задля інвентациї і обчислень, потрібних до замкненя цїлорічних рахунків і зіставленя білянсу Товариства, не будуть приймати ся анї виплачувати ся вкладки щадничі від дня 28 грудня 1887 включно до третего січня 1898; так само в тім тиждни не будуть виплачувати ся ухвалені позички, — а через чотирнайцять днів січня не будуть висилати ся скрипти на нові подання".

— **Сокальска рада повітова** на засїданю дня 9-го грудня, порішила остаточно проектовану справу заснованя ґімназиї в Сокали, котра була всесторонно обговорена на двох в новійших часах скликаних вічах. На новній радї поставлено два внесеня: перше, щоби на ту цїль причинило ся місто Сокаль датком 60.000 зр., а пов т най зложить 40.000 зр., друге знов внесене, щоби місто, з огляду на свое задовжене зложило 40.000 зр., а повіт най дасть 60.000 зр. По довшій дискусиї принято друге внесене. Що охрестність сокальска есть за основанем ґімназиї в Сокали, на то найлїпший доказ, що самі громади по селах складають добровільно датки, аби дійти до цїли. Нема сумнїву, що основане ґімназиї в Сокали причинилось би до піднесеня міста, а також і то правда, що неодному посилаючому дїти до школи, лекше прийде дати їм старунок в Сокали, як в подальшім і дорогім Львові.

— **Листи з тамтого сьвіта.** Перед трема роками помер в містї Курску, в Росиї, богатий купець, полишивши по собі вдову. Чотири місяцї по смерти мужа одержала вдова грошевий лист на 1000 рублїв. Якеж було еї зачудоване, коли побачила, що лист був писаний рукою еї померлого мужа. То зробило на нїй таке враженє, що вдова аж зімлїла. В листї небіжчик жалував ся, що ему тяжко на „новім місци", просив аби за него молила ся і присягав жінцї вічну любов. Вдова скликала свояків на нараду, і ті довго думали над тим, яким способом міг надійти лист з Москви від небіщика, що похований в Курску, але не могли нїчого видумати. По пятьох місяцях вдова одержала знов лист від мужа і грошї а так що року приходить до неї таких листів два або три. Показало ся, що купець перед смертию зложив у одного свого знакомого кількадесять листів з грішми до жінки і велїв ему висилати їх в означених днях. Вдова мае бути так зворушена тими листами, що як каже, любить чоловіка тепер більше як за его житя.

— **Жертва морозу.** На полях коло Ганачева, в перемишляньскім повітї, замерзла дня 20 го с. м. Феська Олаївска, жебрачка, принилежна до Старого села.

— **Огнї.** З Каменеччини пишуть нам: Дня 16-го грудня вибух огонь в Гератинї, каменецкого повіта і знищив стодолу і хату Гавриіла Басараба. Від того огню не потерпів більше нїхто. Шкода не обезпечена. Підозрінє о підпал паде на одну бабу, Марту Строснїк, велику пиячку, котру того самого вечера ударив Іван Басараб в лице. Жандармерия веде слїдство.

— **Померла** Софія з Потучків Вахнянинова, жена пароха Сїняви коло Ярослава о. Іґн. Вахнянина, дня 22-го с. м., в 33 ім роцї житя.

Телеграми

Атини 27 грудня. В хвили коли грецка лодка канонїрска випливала в Актіон в Амбра-

---

хали, коли якийсь чоловік з мушкетою в руцї висунув ся з поза дерева і пустив ся до них

Генрі перший побачив его і показав своему товаришеви.

Бірч в першій хвили напудив ся і хотів нїби втїкати, але відтак надумав ся і зачекав, аж незнакомий підійшов близше.

— Добрий приятель! — відозвав ся той чоловік і очевидно бояв ся приступити близше.

— Лїпше зробите, коли вернете ся назад — сказав похатник. — Правильне войско недалеко звідси, а Денвуді'го кавалериї нема близько і мене нинї не так легко зловити.

— Проклятий майор Денвуді і его кавалерия! — сказав на то проводир розбишаків, бо то він був. — Бог нехай благословить короля Юрия! А ворохобників коби як найборше побили! Так я кажу! Коби Ви, пане Бірч, показали менї дорогу до хлопців від коров, то я би Вам добре заплатив і був Вам добрим приятелем.

— Дорога як Вам так і менї стоїть отвором! — сказав Бірч і відвернув ся з відразою.— Коли хочете їх знайти, то знаете де їх шукати.

— Ну так, але не маю охоти іти сам до них. Они Вас знають добре і Вам то нїчого не вадилоб, як би Ви мене трохи підвели.

Тут вмішав ся й Генрі та постановлено, що може до них прилучити ся, скоро віддасть їм свою мушкету.

Той чоловік пристав на то, а Бірч взявши еї від него придивив ся ще добре, чи она набита.

Всї три пустились разом в дорогу, Бірч ішов вздовж берега аж до того місця, де стояв корабель і дав знак, щоби звідтам вислали лодку. Минув якийсь час, заким вислано лодку, а коли Генрі порозумів ся з командуючим ґенералом і відтак прилучив ся до своїх товаришів, був вже по довгім часї знову зовсім безпечний.

Заким ще капітан попращав ся з Бірчем, дав ему мошонку з грішми, котра як на ті часи була добре набита, а Бірч сховав еї так, щоби розбишак того не видів в тайну кишеню, котра, видко, була призначена на сховок для таких скарбів.

Лодка віддалила ся від берега, а Бірч аж лекше відотхнув і великими кроками пустив ся на вижину. З ним пішов і розбишак і так ішли оба мовчки і лиш від часу до часу споглядали недовірчиво один на другого.

Тяжкі вози з набором їхали гостинцем понад ріку, а віддїли кавалериї ескортували їх.

Похатник, у котрого були свої гадки, вминав кожду патрулю. Коли же уйшов вже кілька миль понад ріку і за той час анї не писнув, лиш кріпко держав мушкету в руках і споглядав ся уважно на свого товариша, завернув нараз на дорогу, що вела до Гарлем.

В тій хвили, коли вийшов на той гостинець, над'їхало кількох кавалеристів і станули коло него, заким він ще мав час їх виминути. Не було вже як вертатися а Бірч придивившись тій громадцї, був вже і рад тій стрічи, бо мав надїю позбути ся свого непрошеного товариша. Було може яких вісїмнайцять або двайцять їздців, так само убраних як драґони, але держали ся лїпше. Попереду їхав якийсь мужчина середних лїт, по котрого очах видко було богато брутальної відваги але мало розуму.

Мав на собі мундур офіцира, але не видко в нїм було тої опрятности в одязї і тої свободи рухів, якими відзначали ся офіцири королївскої армії. Ростом був сильний, але брусоватий, на кони держав ся добре, але й найлихший віржіньский їздець був би его висьміяв.

Той проводир відозвав ся до похатника, скоро лиш станув коло него:

— Стійте, панове, куди Вам так пильно? Може Вас вислав Вашінґтон сюди яко шпіґунів?

— Я похатник, що нїкому нїчого не винен — відповів Герве лагідно — та іду по сьвіжий товар.

— А як же Ви хочете дістати ся туди, куди ідете, мій невинний похатнику? Чи гадаете, що форти в Кінґсбрідж на то, щоби боронили таких злодюгів похатників, як Ви?

— Менї так видить ся, бо я маю паспорт, котрий перепустить мене через форпочти — сказав похатник і подав ему байдужно письмо.

Офіцир прочитав письмо, глянув цікаво на похатника а відтак відозвав ся до двох із своїх людий:

— Чого задержуете сего чоловіка! Пустїть его, нехай собі іде в мирі. Але хто сей? Вашого імени нема на паспортї.

— Нема, пане! — сказав розбишак і смирно здоймив капелюх з голови; — я заблукав ся, а давнїйше служив ворохобникам. Тепер же хочу служити королеви.

— Я би присяг на то, що Ви якийсь розбишак або дезертир, що хоче тепер стати хлопцем від коров! — сказав офіцир. — Підчас послїдної стички з ними я ледви моїх людий міг відріжнити від ворога. Ми не богаті в мундури, але по їх лици годї пізнати, які то люди. Ступайте дальше, значить ся, з нами.

Розбишак був очевидно рад з того і тїшив ся, що офіцир не розпитував его дальше, отже ішов з вояками в сторону як до міста.

Тепер же під'їхав вахмайстер до свого команданта і став з ним очезидно щось важного говорити та заедно споглядав ся на розбишака, котрому то остаточно впало в очи і его взяв страх. Коли ж побачив, що офіцир усьміхае ся, успокоїв ся знову.

За хвилю доїхали до якогось горба. Ставши тут капітан і вахмайстер злїзли. Кождий з них виймив пістолет з торби при сїдлї, а відтак дали знак похатникови і розбишакови, щоби оба за ними ішли.

кийскім заливі, стрілено до неї арматою в форту в Превезі. Грецкий корабель мусів вертати. Грецке правительство приказало свому послови в Константинополи зажадати від Порти пояснення сеї справи.

Масава 27 грудня. Касалю віддано вчера египетскому войску.

Переписка зі всіми і для всіх.

Читач: 1) „Вістник законів державних" можете запренумеровати собі в придворній друкарни у Відни. Адреса: K. k. Hof- und Staats druckerei in Wien. Яка ціна пренумерацийна, того собі вже не пригадуємо; знаємо лиш що дуже мала, мабуть 3 зр. на цілий рік. Віднесіть ся з запитанєм до тоїж друкарнї, а она Вам відповість. Жадайте виразно в перекладї рускім, щоби Вам не прислано случайно може нїмецкий. Можете також зажадати лиш прислання тих чисел, в котрих містять ся нові закони податкові і реформа судова. Що-до инших видавництв, то можемо Вам поручити: Reforma podatkowa, opracowana popularnie przez Franc. Szymusika, c. k. radcę skarbu, ціна 40 кр. Можете собі виписати з якої книгарні львівскої н. пр. Якубовского і Задуровича. Що-до реформи судової, то інформация була в послідній переписці; там собі прочитайте. — 2) Щоби вікна не замерзали, на то майже так, як би й не було способу; бо хиба би треба з надворку позбути ся студени, а з середини пари. Головно розходить ся о то, щоби не дати парі замерзати на шибах; до того треба би їх чимсь таким покрити, що не зметувало би прозорости а допускало до замерзаня пари. Роблять отже так, що витирають шиби до суха і натирають їх тоненькою верствою ґліцерини Але й то не завсігди помагає. Також лишають межи шибами а рамами незакітовані місця; тою шпарою дує воздух знадворку і не дає парі осідати на вікнах. Так можна би остаточно зробити по склепах у вікнах виставових, але не в хаті, де розходить ся о тепло. Инший спосіб єсть огріване вікон н. пр. лямиками або розжареним вуглем; при тім єсть однакож та небезпечність, що можуть шиби попукати. — 3) Багателю жадаєте: пояснити Вам історию, розвій, значінє банків і инших товариств кредитових! Се значило би хиба писати кількатомову книгу. В сім предметі не поможе Вам нїчого, як лиш постарати ся о відповідні книжки — а з них можнаби зложити цілу бібліотеку — і читати. Щоби же хоч в маленькій части вдоволити Вашому бажаню, то скажемо, що слово: „банк" значило первістно то само, що „лава", а початок банків сягає середних віків і вийшов з Італії, де міняльники сиділи на лавах і міняли гроші. Ті міняльники були також посередниками в справах кредитових і принимали від купців гроші на переховок або для передачі другим. То походженє банків вказує також і слово банкрот (банкрут, збанкрутувати). По італіяньски banco rotto значить „зломана лавка". Такому міняльникови, що приймав чужі гроші а не міг їх відтак виплатити, ломано публично на торзі єго лавку міняльну, а єго самого засуджувано на кару. Нинїшні банки посередничать головно в кредиті — позичають гроші. Після того чим банки головно займають ся, мають они і відповідні до того назви: банк депозитовий — приймає гроші і цінні папери в депозит (на склад); банк гіпотечний дає кредит на довший час на ґрунт; банк рільничий призначений головно для рільників; банк заставовий або ломбард дає позичку на застави і т. д. — **Б. М. Товмач:** На жаль не можемо Вам служити зараз такою поезиєю; мусимо насамперед самі розвідати. Декламация з музикою, бачите, не входить в наш фах; у нас прова горою. — **Л. Т. в Пер.:** Який буде склад Вашого суду, сего не можемо знати. Можемо лиш то сказати: скоро буде один урядник канцелярийний, то він сам з одним або кількома помічниками буде вести всю манїпуляцию. Де будуть два канцелїсти, там один буде займати ся справами канцелярийними, другий справами ґрунтовими; реґістратуру і бюро подавче буде вести помічник канцелярийний. Кождий судия буде мати власного урядника канцелярийного або бодай уквалїфікованого до того помічника канцелярийного. Самостійні відділи канцелярий судових будуть при слїдуючих судах повітових: Белз, Бібрка, Чесанів, Городок, Городенка, Янів, Любачів, Рава, Сокаль, Щирець, Угнів, Жовкв, Бурштин, Ходорів, Підгайці, Перемишляни, Рогатин, Косів, Кути, Обертин, Печеніжин, Снятин, Долина, Дрогобич, Комарно, Рудки, Сколе, Турка, Лісько, Бучач, Делятин, Галич, Бірча, Калуш, Надвірна, Солотвина, Тисьмениця, Товмач, Борщів, Будзанів, Чортків, Грималів, Копичинці, Мільниця, Скалат, Теребовля, Товсте, Заліщики, Збараж, Броди, Буск, Глиняни, Олеско, Радехів, Зборів. — **Гр. Гонт. в А.:** Подамо пізнїйше, бо доси ще не наспів повний виказ витягнених льосів.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (кліш зроблений за границею). Коробка того листового папиру враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти") по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—		9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. 4) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 6) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. 7) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. 8) Від 1 мая до 30 вересня вкл. 9) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) Зі Сколього тільки від 1 мая до 30 вересня. 3) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. 4) Від 15 червнядо 31 серпня лише в неділї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 минут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Крехонецкий.

Уйшли може яких сто кроків аж до того місця, де горб виставав понад ріку. На вершку стояла якась опустіла шопа. Дах на ній вже був запав ся, але на кількох кроквах держали ся лати, широка брама стояла отвором, а так само і малі двері від сторони ріки понад пропастю.

Коли офіцир дійшов до сего самотного місця, вийняв люльку, наклав тютюну і закурив. Аж коли пакнув кілька разів, наставив руку до вахмайстра, а той подав єму малий шнурок.

Офіцир курив спокійно дальше і розглядав ся при тім по цілім будинку. Наконець вийняв люльку з зубів, відітхнув глубоко і взяв ся до діла. Одна кроква коло малих дверий виставала далеко поза окапи і на ню закинув офіцир один конець шнурка, в котрого борзо скрутив був стричок.

Якусь бочівку, що лежала також коло дверий поставлено під бальок і так скінчили ся всї приготовленя на повне вдоволенє офіцира.

— Ходїть! — сказав він спокійно до розбишака, котрий як бовван на то все дивив ся. Він послухав, і аж коли здоймили єму хустку з шиї, взяв єго страх. Але така пригода вже єму нераз лучала ся і він гадав, що то хотять єго лиш так настрашити і піддав ся спокійно дальшій операциї. Єго змусили вилїзти на бочівку і заложили єму зашморок на шию.

— Боже мій, бочка така стара, що дно підомною заломить ся або й цїла розсипле ся. Я Вам все скажу, навіть і то, як би Ви могли розбити нашу партию над Пордом, а там єсть проводирем мій рідний брат!

— Нам не треба Ваших новинок! — відповів єго кат.

— Та бо не жартуйте так страшно! — сказав розбишак і став просити ся.

— А Ви що зробили з моїм конем, злодюго, що-сте єго менї украли? — спитав офіцир від „хлопців від коров" і взяв ся знову курити люльку.

— Він зломив ногу тогди, коли Ви за мною гнали — відповів розбишак борзо. — Але я Вам покажу, де би Ви могли роздобути такого, що в десятеро лїпший!

— Брехуне! Лїпше помолїть ся Богови — бо Ваші хвилї почислені!

Сказавши то трутив він бочку норою, а розбишак повис у воздусї.

— А Ви, пане похатнику — сказав офіцир таким голосом, що годі було єму дальше опирати ся — менї не потреба Вашого товариства. Ваша дорога онтуди через браму. Ступайте, і аби сте ся не важили хоч би лиш доторкнути ся сего пса, а нї, то Ви замість него повиснете, а хоч би й двайцятом серам Генрі'и треба було Вашої прислуги!

Сказавши то вернув він з вахмайстром до своїх вояків, а похатник пішов в противну сторону. Але не зайшов далеко, як лиш до найблизших корчів, де міг сховати ся, бо хотів конче видїти конець сеї незвичайної сцени.

Розбишак хотів ухопати руку межи шнурой а шию, і вже було би то єму удало ся; але сили єго опустили, руки повисли єму в долину — цілим тїлом стало судорожно кидати — він погиб.

Бірч, що якби задеревілий дивив ся на сей страшний образ, підняв руки до неба і став втїкати на гостинець. Єму все ще здавало ся, що чує, як нещасливий хорчить в послїдних судрогах, ще через кілька недїль той страшний образ не сходив єму з памяти.

Хлопці від коров пішли собі дальше, як би нїчого не стало ся; а тїлом розбишака гойдав вітер — а може дикі зьвіри рознесли єго кости.

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом З. І. Вебера.